

ПРОЛОГ

Кай

Коридори о цій порі моторошно порожні.
Як і щороку.

Я неквапно йду ними, насолоджуючись дорогоцінною миттю спокою. Хоча цей украдений спокій — не більше ніж приборканий хаос.

Відмахнувшись від цієї думки, я звертаю в темне відгалуження, де мої кроки ледь чути на смарагдовім килимі. Замок спить, і це неабияк тішить, адже для осіб королівської крові самотність — нечувана рідкість.

Особа королівської крові...

Я ледве стримую сміх, проговоривши подумки цей титул. Я часто забуваю, ким був «до». Принцом — до того як стати Виконавцем. Хлопчиком — до того як перетворитися на чудовисько.

Але сьогодні я — ніхто. Сьогодні я просто можу бути тим, ким мав би бути.

З-під дверей кухні просочується м'яке світло. Я витискаю з себе усмішку. Щороку. Щороку вона неодмінно тут.

Обережно штовхаю двері й ступаю в озерце світла, що проливається з кількох мерехтливих свічок. У повітрі солодко пахне тістом і корицею — цей запах огортає мене теплом і спогадами.

— Ти щоразу прокидаєшся дедалі раніше.

Я відповідаю усмішкою на усмішку Гейл — щоправда, ледь помітно. Її фартух припорошений корицею, на обличчі — сліди борошна. Одним легким рухом я підстрибую та усаджуюсь на стільницю, де сидів, відколи виріс достатньо, щоб могли туди залізти, — долоні розпластав за спиною, шрами липнуть до поверхні.

Є все ж у цій усій нормальності щось заспокійливе.

Я всміхаюся жінці, яка, можна сказати, виховала мене, і лівиво знизую плечем.

— Щоразу я сплю дедалі менше.

Гейл упирає руки в боки — я знаю, вона ледве стримує бажання насварити мене:

— Ти хвилюєш мене, Каю.

— А коли було інакше? — невимушено відповідаю я.

— Я серйозно, — погрожує вона пальцем. — Ти занадто юний для цього всього. Здається, ви ще вчора гасали моєю кухнею — ти й Кіт...

Згадавши його ім'я, вона раптом замовкає, і рятувати розмову доводиться мені.

— Я щойно був у батьковому... — замовкаю та шумно видаю через носом, — тобто в кабінеті Кіта.

Гейл повільно киває.

— Він так і не виходить звідти після того, як його коронували, правда?

— Ні, не виходить. І я там довго не пробув, — пригладжую я рукою своє скуйовджене волосся. — Він тільки дав мені перше завдання.

Жінка надовго занурюється в мовчання.

— Вона, так?

Я киваю.

— Вона.

— І ти?..

— Чи виконаю я місію? Чи зроблю, як мені наказано? — закінчую я замість неї. — Звісно. Це мій обов'язок.

Ще одна довга пауза.

— А він пам'ятає, який сьогодні день?

Я повільно підводжу погляд і сумно всміхаюся, коли наші очі зустрічаються.

— Це не його турбота — пам'ятати.

— Гарзд, — зітхає Гейл. — Однаково цього року я спекла тільки одну. Знала, що він не зможе до тебе приєднатися.

Вона відступає вбік, і я бачу біля печі аж лискучу липку булочку. Миттю зісковзаю зі стільниці та з усмішкою наближаюсь до жінки. Але тарілку Гейл подає мені тільки після того, як я цілую її в щоку.

— А тепер геть, — жене вона мене з кухні. — Іди, трохи побудь із нею.

— Дякую, Гейл, — кажу тихо. — За кожен рік.

— І за всі наступні, — підморгує вона, штовхаючи мене до виходу.

Я озираюся на цю жінку, яка замінила мені матір, коли нею не змогла бути королева. Вона — це теплі обійми та ласка, заслужені догани й така жадана похвала.

Боюся навіть уявити, що було б із братами Азер без неї.

— Каю?

Я зупиняюсь на порозі та озираюсь до Гейл.

— Ми всі її любили, — каже вона тихо.

— Знаю, — киваю я. — І вона знала.

А тоді ноги несуть мене в темний коридор.

Булочка на тарілці вабить — вона пахне корицею, цукром і часами, коли все було значно простіше. Та я змушую себе зосередитися на знайомій стежці, що веде до садів, — тій самій, якою щороку я йду з кухні.

Невдовзі я вже наближаюсь до широких дверей, що відділяють мене від садів. Я майже не дивлюсь на Імперців, які стоять на варті, як і на тих, хто легковажно дримає з ними поруч. Ті кілька, що не сплять, удають, наче не помічають булочку, яку я несучу в темряву.

Я йду викладеною каменем доріжкою між рядами барвистих квітів, яких не розрізнити в темряві. У саду безліч оповитих плющем статуй: кільком із них після падінь бракує шматків каменю — у цьому я точно не винен.

У самому центрі саду хлюпоче фонтан, нагадуючи про спекотні дні й таку зрозумілу хлопчачу дурість, що змушувала нас із Кітом стрибати в нього.

Та я прийшов сюди заради того, що за садом.

Я ступаю на м'яку траву, яку колись застеляли строкатими килимами для другого балу на честь Ігор. Не дозволяючи спогадам про ту ніч заволодіти моїми думками, я слідую за місячним світлом, що ніжно гладить її обриси.

Верба має вигляд моторошний і привабливий, її листя шелестить на легенькім вітерці. Я пробігаю очима по кожній схиленій гілці, по кожному кореню, що вибивається з-під землі. Кожен її сантиметр — потужний і прекрасний.

Розсунувши листяну завісу, я ступаю під дерево, яке відвідую так часто, як тільки дозволяють обставини — але завжди цього дня та неодмінно з липкою булочкою в руці. Проводжу пальцями по шорсткій корі стовбура, торкаючись знайомих борозен.

За мить я вже сиджу на звичному місці під розлогим деревом, поклавши руку на зігнуте коліно. Прилаштувавши тарілку на великому корені, я дістаю з кишені коробочку сірників.

— Цього року не знайшов свічки, вибач, — кажу, чиркаю сірником і дивлюся на крихітний вогник, що тріпоче на паличці. — Тож доведеться задовольнитись цим.

Устромивши запалений сірник у центр булочки, я ледве помітно всміхаюся з цього жалюгідного видовища. Кілька секунд я спостерігаю за тим, як сірник горить, як відблиски світла мерехтять на стовбурі величезного дерева.

А потім дивлюся на порожнє місце поруч із собою і проводжу долонею по м'якій траві:

— З днем народження, Аво.

І задуваю імпровізовану свічку, дозволяючи темряві поглинути нас.

РОЗДІЛ 1

Нейген

Від крові моєї є користь, тільки якщо вона залишається в моєму тілі.

Від мого розуму є користь, тільки якщо я його не втратила.

Від серця мого є користь, тільки якщо воно не розбите.

Що ж, отже, тепер від мене — жодної користі.

Погляд мій блукає потертою дощатою підлогою. Від самого тільки вигляду цих дощок мене переповнюють спогади, і я змигаю очима, відганяючи образ, що миттю виринає в пам'яті, — крихітних ніжок на великих черевиках, які ступають у такт знайомій мелодії. Я хитаю головою, струшуючи із себе цей спогад, хоч як відчайдушно хочу залишитись у минулому — сьогодення моє не надто приемне.

...шістнадцять, сімнадцять, вісімнадцять...

Я всміхаюся, ігноруючи біль, від якого пощипує шкіру.

Знайшла.

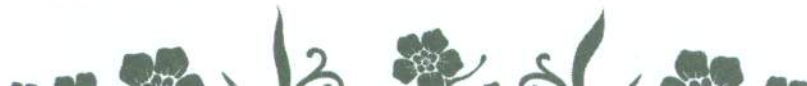
Моя хода — хитка і скута, зболені м'язи натягаються із кожним кроком, яким я ступаю по звичайній, здавалося б, дошці в підлозі. Упавши на коліна та прикусивши язик від болю, я шкрябаю по деревині пальцями в багряних п'яточках, які щосили намагаюся ігнорувати.

Та підлога, мабуть, така само вперта, як і я, — піддаватись не збирається.

Така стійкість викликала б у мене захват, якби це не був просто шматок клятого дерева.

У мене немає на це часу. Я повинна вибратися звідси.

З горла виривається роздратоване ричання, я кліпаю на цю вперту дошку.

— Я могла б заприсягтись, — бурмочу, — що саме під тобою таємний сховок. Хіба ж ти — не дев'ятнадцята дошка від дверей?

Я впиваюся у шматок дерева поглядом, аж поки мене розбирає раптом істеричний сміх і, закидаючи голову назад і похитуючи нею, підводжу очі до стелі.

— От Чума, я вже й з підлогою розмовляю, — кажу тихо.

Це тільки підтверджує те, що мені й без того вже відомо: я втрачаю розум.

Утім, мені не те щоб є з ким розмовляти.

Минуло вже чотири дні, відколи я — напівмертва та переслідувана — насилу добрела до будинку, у якому провела дитинство. І все-таки як розум мій, так і тіло ще далеко не зцілені.

Можливо, мені й удавалось уникати смерті, яку ніс кожен помах меча, але врешті-решт король убив частину мене тоді, після останнього випробування Ігор.

Слова його ранили мене глибше, ніж здатне було поранити лезо — він обсипав мене гострими уламками правди, бавлячись зі мною та з глузливою посмішкою розповідаючи про смерть мого батька.

А ти не хочеш дізнатися, хто саме вбив твого батька?

Спиною пробігає дріж, коли я чую в голові відлуння крижаного голосу короля.

Скажімо так... Кая ти вперше побачила не в тому провулку.

Якщо зраду можна вважати зброєю, того дня він увігнав її тупе лезо простісінько в моє розбите серце. Я видихаю тремтливо, відганяючи думки про хлопця із сірими очима, пронизливими й гострими, наче той меч, який — я бачила на власні очі — він устромив у груди мого батька багато років тому. Похитуючись, я підводжусь і переступаю дошками, прислухаючись до скрипів і бездумно крутячи срібне кільце на великому пальці. Тіло ние, кістки здаються настільки крихкими, що от-от зламаються під власною вагою. Рани, отримані під час останнього випробування Ігор і двоюбою з королем, зашиті поспіхом і абияк: пальці мої тремтіли, я беззвучно ридала, перед очима все було розмите, і шви виходили нерівними.

Доплентавшись тоді з Чаші до Грабіжницького провулка, я ввалилась у білу халупу, яку називала своїм домом, а Опір — штабом.

Але там мене зустріла порожнеча. Нікого в секретному приміщенні під моїми ногами не було; я залишилася сам на сам із болем і спантеличенням.

Я була змушена сама — і досі сама — розбиратися з хаосом, що охопив моє тіло, мій розум, моє зранене серце.

Дошка піді мною рипить. Я вишкіряюся.

Знову опустившись на підлогу, підважую шматок деревини. Під нею темний сховок.

— Дев'ятнадцята дошка від вікна, а не від дверей, Пей... — бурмочу я, хитаючи головою.

Я сягаю рукою в темряву, пальці стискають незнайомий держак кинджала. Серце болить навіть сильніше за тіло, прагнучи відчутти в долоні вкрите різьбленими візерунками сталеве руків'я зброї мого батька.

Але я сама обрала кровопролиття замість сентиментів, коли метнула улюблений кинджал у горло короля. І єдине, про що шкодую, — так це про те, що він знайшов його і пообіцяв повернути, лише встромивши мені в спину.

Порожні блакитні очі кліпають на мене з віддзеркалення блискучого леза, коли я підношу його до світла, і лякають настільки, що мої сповнені ненависті думки мимоволі стихають. Моя шкіра вся в подряпинах і порізах. Я ковтаю клубок у горлі, дивлячись на глибоку рану, що тягнеться шиєю, проводжу пальцями по рваній шкірі. Похитавши головою, я пхаю кинджал у черевик, ховаючи разом із ним власне перелякане відображення.

У глибині сховку помічаю лук і сагайдак, повний гострих стріл — тінь сумної усмішки пробігається моїм обличчям, коли згадую, як батько вчив мене стріляти, а за єдину мішень мені правило старе дерево за нашим будинком.

Закинувши лук із сагайдаком на спину, я перебираю решту зброї, захованої під підлогою. Кинувши ще кілька нагострених металевих ножів у наплічник, де вже лежить запас їжі, ковдра, фляга з водою та зім'ята сорочка, я насилу підводжусь.

Ніколи досі я не почувалась настільки крихкою та зламанною. Мене сповнює гнів, і я, піддавшись імпульсу, відчуваю бажання вихопити з-за поясу ніж і з усієї сили ввігнати в стару дерев'яну стіну перед собою. Пекучий біль пронизує руку — тавро над серцем натягується від різкого руху.

Нагадування. Символ того, ким я є. Або, точніше, ким я не є. «3» — Звичайна.

Зціпивши зуби, я метаю ніж, заганяючи його в стіну. Шрам пече, глузливо нагадуючи, що він на моєму тілі навіки.

...я залишу знак на твоєму серці, аби ти не забула, хто його розбив.